

Tavşanın Ay Işığı Saati

Ebru Mina TOMURCUK

Tavşanın Ay Işığı Saati

Ebru Mina TOMURCUK

Ormanın kenarındaki yumuşak bir tepede, Pip adında genç bir tavşan, yaşlı bir meşe ağacının altındaki sıcak yuvasında yaşıyordu. Pip'in sıcak bal rengi kürkü, uzun dik kulakları ve kabarık beyaz bir kuyruğu vardı. Her gece minik yıldızlı mavi atkısını takar ve hazineleri için çantasını yanına alırdı. Bir akşam, ay ışığı çimenlerin üzerine gümüş süt gibi dökülürken, Pip eğrelti otlarının arasında parlayan bir şey gördü.

Bu bir saatti, ama Pip'in daha önce gördüğü hiçbir saate benzemiyordu. Rakamları yoktu, sadece küçük cam pencereleri vardı ve içlerinde minik altın ay ışıkları süzülüyordu. Pip'in kehribar gözleri kocaman açıldı ve bıyıkları hızla titredi. Cama usulca vurdu. Saat yumuşak, uyuklu bir uğultu çıkardı ve küçük bir dişli döndü. Sonra durdu.

Pip ay ışığı saatini çantasına koydu ve aceleyle eve gitti. Sabah olmadan hemen tamir edilmesini istiyordu. Dişlileri bir dal parçasıyla dürttü. Üzerlerine üfledi. Saati baş aşağı salladı. Hiçbir şey olmadı. Saat sessiz ve karanlık kaldı. Pip ayağını yere vurdu. "Artık çalışmalı!" dedi. Ama çalışmadı.

Tam o sırada kapıdan minik bir ses geldi. "Affedersiniz," dedi yeşil örgü yelek ve minik gözlük takan küçük, yuvarlak bir fındık faresi. Küçük bir alet çantası taşıyordu. Koyu renk gözleri yarı kapalıydı, sanki yeni uyanmış gibi. "Bir saatin durduğunu duydum," dedi usulca. "Ben böyle şeyleri tamir ederim. Bakabilir miyim?"

Pip patilerinden birini diğerine basarak zıpladı. "Evet, lütfen, ama çabuk!" dedi. Adı Hazel olan fındık faresi masaya tırmandı ve gözlüklerinin ardından ay ışığı saatine baktı. Saati yavaşça, şöyle bir, böyle bir çevirdi. "Ah," dedi. "Dişliler sağlam. Sadece yorgunlar. Sakin, düzenli ay ışığına ihtiyaçları var, sarsılmaya değil."

Pip kaşlarını çattı. "Sakin ay ışığı mı? Onu nasıl bulacağız?" Hazel küçük pembe patisiyle saati usulca okşadı. "Bekleriz," dedi. "Sessizce otururuz ve ay ışığının üzerine dinlenmesine izin veririz. Sonra dişlileri, tek tek minik bir dişle çeviririz." Pip derin bir iç çekti. Beklemek en sevdiği şey değildi.

Hazel alet çantasını açtı ve minik gümüş bir anahtar çıkardı. Anahtarı saatin yanındaki küçük bir deliğe yerleştirdi. "Şimdi," diye fısıldadı, "çok hareketsiz olmalıyız. Ay ışığı sessiz arkadaşları sever." Pip hareketsiz oturmaya çalıştı. Ama burnu titredi. Ayağı yere vurdu. Kulakları gecedeki her küçük sese döndü.

"Sabır," dedi Hazel başını kaldırmadan usulca. "Dişliler hazır olduklarında bize söyleyecekler." Anahtarı minicik bir miktar çevirdi. Tık. Hiçbir şey. Bekledi. Sonra daha da minik bir miktar çevirdi. Tık. Küçük bir dişli titredi. Pip yaklaştı. "Neredeyse!" diye fısıldadı. Hazel uykulu bir gülümsemeyle gülümsedi. "Neredeyse olmak iyi bir yerdir," dedi.

Ay yükselirken birlikte oturdular. Hazel anahtarı bir kez daha, çok yavaşça çevirdi. İlk dişli, bir böceğin kanadı kadar yumuşak bir şekilde dönmeye başladı. Sonra bir sonraki dişli takıldı ve bir sonraki. Saatin küçük pencereleri yumuşak altın bir ışıqla parladı. Pip nefesini tuttu. "Çalışıyor!" dedi ve sonra hatırlayarak ekledi: "Sessizce."

Hazel başını salladı. "Şimdi düzenli ay ışığına ihtiyacı var," dedi. "Bir anda çok fazla ışık olursa dişliler başı döner." Pip'e saati pencereye doğru sadece birazcık nasıl eğeceğini gösterdi. Ay ışığı yavaş bal gibi içeri aktı. Dişliler yavaş bir nehir kadar sabırla, dönüp durarak düzgünce döndü. Pip izledi ve titreyen burnu duruldu.

Pip sevinle baėırmak istedi, ama bunun yerine derin bir nefes aldı. Hazel'in uykulu gözlerine ve küçük, kararlı patilerine baktı. "Bu kadar sabırlı olmayı nasıl öğrendin?" diye sordu. Hazel gözlüklerini düzelitti. "Bir şeyleri kırarak," dedi küçük bir kahkahayla. "Ve onları yavaşa tamir ederek. Hızlı eller sallanan saatler yapar. Sessiz eller mutlu olanlar."

Pip dürterek ve sallayarak yaptıklarını düşündü. Bal rengi kürkünün altında küçük, sıcak bir utanç hissetti. "Acele ettiğim için üzgünüm," dedi. Hazel patisine vurdu. "Çalışmasını istedin," dedi nazıkçe. "Bu güzel bir dilek. Sadece büyümesi için biraz sabır gerekiyordu." Birlikte minik anahtarı son bir kez çevirdiler. Dişliler yumuşak, uyku bir şarkı mırıldandı.

Sonra, çok usulca, ay ışığı saati çalmaya başladı. Bong. Bong. Bong. Ses, düşen yapraklar kadar yumuşaktı ve küçük pencereler her notayla daha parlak parlıyordu. Pip'in uzun kulakları hayretle dikildi. Hazel yuvarlak minik topuklarının üzerine yaslandı ve gülümsedi. "İşte," dedi. "Sadece sessiz bir özen ve bekleyecek bir arkadaş gerekiyordu."

O geceden sonra Pip ay ışığı saatini pencere kenarında tuttu. Gümüş ışıktaki yavaş ve düzenli dönen dişlileri izlemek için hareketsiz oturmayı öğrendi. Bazen Hazel minik alet çantası ve uykulu gülümsemesiyle ziyarete gelirdi. Sıcak çayı paylaşır ve saatin parıltmasını izlerlerdi, sabırlı ayın altında iki arkadaş birlikte.

Pip hâlâ hazineler bulmayı ve ormanda aceleyle dolaşmayı seviyordu. Ama artık aklını karıştıran bir şey olduğunda ay ışığı saatini hatırlıyordu. Durur, bir nefes alır ve cevabın gelmesini beklerdi. "Anlamak minik bir dişli gibidir," demişti Hazel ona. "Ona zaman verdiğinde en iyi döner." Ve Pip onun haklı olduğunu biliyordu.

Yani eęer bir gn mavi yıldızlı atkısı olan genę bir tavşanın bir tepede sessizce oturduęunu görrseniz, onu rahatsız etmeyin. Muhtemelen ay ışığı saatini dinliyordur ve dnyadaki en gzel şeylerden bazılarının yavaşça, usulca, biraz sabırla ve yanınızda iyi bir arkadaşıla ęalıştığını öğreniyordur.